

На крутосхилі життя

Олекса
Максимейко

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної державної адміністрації
Обласна бібліотека для юнацтва
імені Олеса Гончара

**НА КРУТОСХИЛІ ЖИТТЯ :
до 100-річчя від дня народження українського
поета-фронтовика, уродженця краю Олеси Максимейка**

Біобібліографічна пам'ятка

01:821.161.2.09(477.53)

М 17

Упорядник: Надія Михайлівна Требіна

На крутосхилі життя : до 100-річчя від дня народження українського поета-фронтовика, уродженця краю Олекси Максимейка : біобібліографічна пам'ятка / Полтавська обласна бібліотека для юнацтва ім. Олесь Гончара; упорядник Н. М. Требіна. – Полтава, 2021. – 20 с.

Біобібліографічний посібник присвячений високому ювілею нашого земляка, українського поета-фронтовика Олексія Івановича Максимейка, який юним солдатом пройшов пекельними дорогами Другої світової війни від Лубен до Берліна. Тема війни – провідна в його творчості, але крізь призму випробувань свого покоління, писав він і про синівську любов до України, рідної Полтавщини, до матері.

Матеріали викладені на основі його поетичних творів, написаних у різні роки, згруповані у дев'яти розділах.

У хронологічному порядку подається список використаної літератури, в основному, з фонду нашої бібліотеки, частково – з фонду Полтавської обласної універсальної наукової бібліотеки ім. І. П. Котляревського, інших бібліотек.

Пам'ятка адресована бібліотекарям, вчителям, краєзнавцям, студентам, старшокласникам.

ЗМІСТ

Вступ.....	4
«Мій рідний Снітин за Лубнами...»	5
«В Лубнах моя юність жила...»	7
«Із перших днів пішов я у солдати...»	9
Сторінками фронтового щоденника	11
«У нас на весіллі гармати співали...»	12
Музи поетичної мотиви :	14
а) «Затуманена юність важкими фронтами...»	14
б) «Від щирої душі...».....	15
Присвяти фронтовим побратимам-полтавцям.....	17
Література	17

ВСТУП

*Сивіли в двадцять ми, звитяги вчувши гомін,
На ворога ішли в боях несамовитих.
І наша юна кров на визволених тропях
І досі пломенить, як вистигла калина!*

О. Максимейко

*Ніяк не можемо ганьбити
Свою козацьку сивину...
Спроможні ворога ми вбити
Й томами віршів про війну.*

В. Плювако

В рік 100-річного ювілею нашого земляка, Олексія Івановича Максимейка, який юним солдатом пройшов через вогненні фронти Другої світової війни, у біобібліографічному посібнику ми представляємо сучасним читачам його життя і творчість.

Здібний юнак писав вірші ще до війни: в школі, будучи студентом Лубенської фельдшерсько-акушерської школи, *«напевне з дитинства судилось мені визбирувать слово по слову»*, – писав Олекса.

Великий вплив на творчість сільського хлопця зробили поезії Максима Рильського, Андрія Малишка, Петра Артеменка, та найбільше – Володимира Сосюри.

Під час війни Олексій нерідко друкував у армійських газетах свої ліричні твори. Війна вигранювала характер та поетичний хист молодого воїна.

Після демобілізації з лав Радянської Армії, старший лейтенант Максимейко 1946 року вступив на філологічний факультет Київського державного університету імені Т. Г. Шевченка.

Закінчивши навчання, працював у видавництві Академії наук УРСР, в журналах «Колгоспник України», «Радянська школа», в Державній республіканській бібліотеці.

Олексій Іванович довго йшов до літературного успіху, можна сказати, писав «у стіл». Вперше читачі зустріли його прізвище 1965 року на сторінці колективного збірника «Суцвіття». Згодом, 1972, побачила світ перша поетична збірка «У пламені літ».

Його вірші були добре осмислені, зважені і лише після цього передані на суд читачів. Мабуть, саме тому в них щедро пульсувало життя, авторська спостережливість спонукала до роздумів і хвилювань.

1978 року Максимейко став членом Спілки письменників СРСР.

За три десятки літ його творчої активності вийшло багато поетичних збірок, схвально зустрінutih критиками і читачами.

Тема війни – провідна в його творчості, але крізь призму випробувань свого покоління, писав він і про синівську любов до України, рідної Полтавщини, до матері, оспівав дружбу народів. Поезія Олексія Івановича – автобіографічна, по ній можна визначити всі етапи його життя.

*Та я не був й не буду збайдужілим,
Бо у полон з дитинства взятий віршам.
Коли я з ними – почуваясь вільним,
Хоч муками охрещений найвищими!...*

Матеріали біобібліографічного посібника ми подаємо на основі поетичних творів Олексія Івановича, написаних у різні роки. З їх допомогою розкриваємо життєвий і творчий шлях ветерана Другої світової війни.

«МІЙ РІДНИЙ СНІТИН ЗА ЛУБНАМИ...»

*Мій рідний Снітин за Лубнами
В тополях високих стоять
Дитинства голодного храми.*

О. Максимейко

Снітин. Воскресенська церква.

Народився Олексій 26 травня 1921 року у с. Снітин Лубенського району Полтавської області у селянській сім'ї. Зростав, навчався, жив серед своїх земляків, прислухався до їх дотепного слова, вивчав рідну мелодійну мову, співав з ними українські пісні:

*Мене народила проста українка,
Печуть мою душу її мозолі.
Струною лунає у пам'яті дзвінко
Сумна мандоліна у вечора млі.
Снітин, Снітин, не можу й досі
Тебе забуть і на хвилину.
Мої літа простоволосі
Ти зігрівав в похмуру днину.
Тут виростав я над Сулою,
Духмянь вдихав у золоті жита
Серед безмежного розвою.*

Змалечку хлопчина пізнав нележку селянську працю, голод і холод, «ми на хліба горьованих грамах виростили, зігріті людьми» :

*На цвіті акації виріс між вами,
Збирав при дорозі брудні колоски.
Об'їждчик батурою бив до нестями,
Аж кров закипала на плечах вузьких.*

Батько Олексія, Іван Дмитрович, 42-річний селянин, у тридцяті роки попав під жорна сталінських репресій. Через кілька днів після арешту був засуджений, а невдовзі розстріляний. На все життя в душі Олексія Івановича запікся біль за репресованого батька, який невідомо де лежить у сирій землі, не похований і неоплаканий дружиною і дітьми:

*Де впали Ви у тридцять восьмим році,
Як вбивця у потилицю стріляв,*

*Там Ваше серце в сировій сорочці
Вночі спалахує між трав.
Йому не згаснуть в росянім кришталю,
Репресій пам'ятаючи пітьму.*

Поема Максимейка «Сповідь» – твір-звинувачення тоталітарному режимові, реквієм батькові та іншим невинним жертвам.

Голова колгоспу говорив матері:

*Для синів твоїх, знай, Олентино,
Інститути закриті, мабуть.
В чому їхнього батька провина –
Тут не кожному дано збагнуть.*

Добрі люди порадили шістнадцятирічному Олексієві виїхати із села, вступити десь на навчання, щоб не спіткала його батькова доля.

«В ЛУБНАХ МОЯ ЮНІСТЬ ЖИЛА...»

1938 року Олексій Максимейко став студентом Лубенської фельдшерсько-акушерської школи:

*В Лубнах моя юність жила,
Весела, як пташка ранкова.
Вслухалася в дзвін джерела,
У мудрість народного слова.*

Лубенська фельдшерсько-акушерська школа

Навчання, спілкування з друзями притупили пережиті страхи і сльози:

*Студентом, щасливим завжди,
Я вгледів зорю на світанні...*

Олексій старанно опановував медицину, був активним студентом, писав вірші, виступав з ними на студентських вечорах, їх друкували у стіннівках.

Швидко промайнули три роки, наближався випуск зі школи, прощання зі студентським життям. Емоції, мрії, кохання 20-річного юнака виливалися у поезії. Ось рядки, позначені квітнем, травнем, червнем 1941 року:

*Буду завжди, друзі, пам'ятати
Я той вечір в тихому саду,
Де під зоряно-рожеві шати
Цілував лубенку молоду.
Я тебе наздогнав біля парку,
Ти, як завжди, весела була.
Срібна росяніть літнього ранку
На повіки твої налягла.
Ти мені усміхнулась ласкаво
І мигнула шнурочком брови.
Між дерев переглянулись трави,
Потім ти говорила на Ви...*

Але мрії, поривання, майбутнє Олексія та його однокурсників були зруйновані війною, розтоптані нацистським кованим чоботом:

*Копав протитанковий рів за Лубнами
І я в сорок першій, глибокий на диво.
Вкривались долоні жарин пухирями
І пальці набрякли від крові приливів.*

*О, земле родюча в полях за Лубнами,
Тебе в сорок першій навчивсь я любити.
В долонях твердих запеклась пухирями,
Мене врятувавши у клекоті битви.*

«ІЗ ПЕРШИХ ДНІВ ПІШОВ Я У СОЛДАТИ...»

*Війна, неначе блискавка у небі,
В юнацькі груди вдарила мені...
Ішов на фронт, як тисячі ішли нас,
Не знав, чи повернуся у Лубни...*

З серпня 1941 року Олексій Максимейко на фронті. Юнацьке серце сумувало за мирними днями, за безтурботною молодістю:

*Ночую у лісі, у темній імлі
Під небом осіннім, на мокрій землі.
Пригадую завжди щасливий той час,
Як вечір липневий окутував нас.*

Олексій став кулеметником, потім був санінструктором 984-го полку 275-ї дивізії 37-ої армії Південно-Західного фронту, яка стримувала ворога в районі Донбасу. Ділив з бойовими побратимами гіркий біль утрат, відступів, радість перемог. Молодість завжди оптимістична у своїх поглядах на життя навіть у найскрутніші хвилини. Був там, де найважче, у вирі запеклих боїв.

*...О юность моя золотая!
О годы учебы мои!
Сегодня я вас вспоминаю
В суровой Донецкой степи.*

З 1942 року Максимейко – військовий фельдшер 328-го Окремого дивізіону протитанкової оборони тієї ж дивізії.

*В уяві постають Кавказькі гори,
Осетія, гірські шляхи круті,
Рік сорок другий – грізний і суворий,
Можливо, найжорстокіший в житті.*

Осінь 1942-го. У жадобі заволодіти каспійською нафтою гітлерівці вдерлися на Північний Кавказ. Полтавський літературознавець, прозаїк, колишній сержант-альпініст А. М. Дяченко (1925–2008) писав: *«Найбільше вражень залишив у серці Кавказ 1942 року. Це зрозуміло. На рівнині війна однакова. У захмарних горах вона не така в усьому: від тактики бою до спорядження бійця».*

*Мужньо билися ми на Кавказі
Осетинки стрічали в аулах –
Помарнілі, струнки, довгообрази,
Із любов'ю в серцях ніжночулих.*

Дяченко А. М.

З Анатолієм Дяченком Максимейка звела доля на фронтних дорогах 26 вересня 1942 року у 37-й армії, де вони разом воювали на Північному Кавказі. Про це якраз йдеться в оповіданні-бувальщині *«Якщо ти людина...»*, вміщеному в книжці *«За горами гори»*.

В одному з боїв на Терекі лейтенант Олексій Максимейко був двічі контужений. Бойові побратими відвезли офіцера на підводі у селище Середній Урух, де його прихистила в своїй гірській оселі Надія Тменова. Двоє її синів Урусбі та Борис теж були на фронті. Жінка лікувала українця не тільки кавказькими травами, але й добротою. На щастя, нацисти не дійшли до селища. Незабаром Максимейко повернувся у бойовий стрій.

Олексій Іванович говорив: *«Осетія повернула мене до життя, і я буду оспівувати її, як свою Україну»*. Поема

«Осетинка» – переконливе свідчення тому. Вона присвячена Клавдії Даївні Тменовій, яка шістнадцятилітньою дівчиною знайшла Олексія після бою і врятувала від смерті, а її мати виходжувала його:

*О, Клавдіє моя, моя сестрице рідна,
Не знаю, як тепер і дякуваті тобі:
Змогла урятуваті, коли багряність блідла,
Безсилоого мене наперекір судьбі.
Доземний шлю уклін тобі, далека сестро!
Як дар свою любов зберіг в душі навек...*

СТОРИНКАМИ ФРОНТОВОГО ЩОДЕННИКА

*Війна за плечима у мене, братове,
І крові доволі я бачив на фронті!*
О. Максимейко

З 1943 року Олексій Іванович став вести щоденник. Він писав: «Не раз брався за нього й раніше, але кидав, не маючи надії вижити – чого гріха таїти! Тепер шкодую – стираються у пам'яті друзі і події, учасником яких доводилося бути.

Безвусі та суворі месники, що полягли на шляху з Кавказу до Ельби, дитинними очима і досі дивляться в мої очі. Через десяток літ повернувся до фронткових записів, котрі знову ретельно відредагував. Здається, вдруге пройшов кривавими шляхами війни, поговорив з бойовими побратимами, розкривши перед ними довірливе серце, і ніби скинувши тягар прожитих літ».

Наводимо деякі записи, зроблені Максимейком на території України, Полтавщини:

«8 серпня 1943. Успішно просуваються наші частини на Харківському напрямку. Серце тремтить від радості, стискаються кулаки – скоріше на рідну Полтавщину, де промайнула юність:

*Упасти в обійми – о, рідні Лубни! –
І брук цілуваті серед ночі».*

*«20 вересня 1943. О, рідні Лубни, як я чекав вашого звільнення!
Скоро будуть вільними Березоточа, Вовчик, Снітин... Слухав радіо і від радості не міг сказати ні слова друзям, які поздоровляли з визволенням рідного краю. Написав листа матері, нічого не знаючи про її долю».*

Щасливі моменти фронтових перемог, успішний похід військ територією рідної України вихлюпувалися поетичними рядками на сторінки фронтової періодики:

«... Під гуркіт гармат у тісних бліндажах, у напівзруйнованих хатах щойно визволених сіл, у лісах і гаях фронт пише вірші... Багато віршів та пісень створено про Україну... Бійці твердо вірять у перемогу, вірять, що»:

*Згине ворог і кат, а Вкраїна моя
Знов цвістиме, плекаючи сина.
Буде слово просте, буде дружна сім'я,
Колективна, квітуча, єдина!*

Військовий кореспондент, пізніше відомий український літературознавець Леонід Новиченко (1914–1996) порадив Олексієві: *«Вам треба писати, у Ваших віршах відчувається свіжість, є щось своє...».*

«У НАС НА ВЕСІЛЛІ ГАРМАТИ СПІВАЛИ...»

*У нас на весіллі гармати співали,
«Катюші» в кісниках, неначе світилки,
В сосновому лісі громами вітали...*

О. Максимейко

З 1944 року Олексій Іванович – старший лаборант патолого-анатомічної лабораторії 69-ої армії 1-го Білоруського фронту. У складі військ брав участь у боях за визволення Польщі:

*Польща... Сорок четвертий рік...
Гармат ревів орган, немов столунний рик...
Звивався смерті змії, кров стигнула в снігу.
І ворога війська вмирали на бігу...*

Тут, у вирі жорстоких боїв, зимою, зародилося кохання в Олексія і фронтової медсестри Галини, вони вирішили одружитися:

*Отак ми побрались, Галино, з тобою
У сорок четвертім в чужій Холев'янци...
І чоботи грубі, солдатського крою,
Легкими здавались, тобі, мов сап'янци.*

*Цупка гімнастерка й медаль промениста.
І ти, як дитина, відверта і щира.
В очах бірюзові зоринки намиста –
А в грудях негасна любов і довіра.*

Молоде подружжя пройшло європейськими фронтowymi шляхами аж до нацистського лігва – Берліна:

*До Ельби вкриті юністю дороги
З полком піхотним привели мене,
Горів Берлін в руїнах Перемоги,
Заславши згаром небо весняне...*

З-під Ельбрусу Максимейко дійшов до Ельби, штурмував Берлін, зустрів Перемогу зі сльозами на очах. То були гіркі і водночас радісні сльози – їх не соромилися ні солдати, ні генерал. В одному з віршів він написав:

*Побачить уперш довелося
(Ми з Вісли тоді наступали!)
Як сльози, мов краплі із бростя,
Котились з очей генерала.*

Олексій Максимейко залишив напис на рейхстазі: «Кавказ – Берлін.
Старший лейтенант Максимейко».

На вулицях
Берліна, травень
1945.

Олексій Іванович був нагороджений орденом Вітчизняної війни 2-го ступеня, багатьма медалями. Його демобілізували в серпні 1945 року, Олексій приїхав у рідне село, відвідав маму, яку не бачив довгих чотири роки:

*В Снітин у рідний повернувся,
Стопившись у жорстокім світі.
Стрічайте лебедя, матусю...*

Галині ж довелося ще залишитися на чужині (не знайшлося їй заміни в той час, як не старався чоловік, ходивши з поклоном до начальства).

*Ти скільки сліз лила у чужини краях...
Та вік ми прожили з тобою... Зглянувсь Бог!...*

З дружиною Галиною Мусіївною Дмитриченко вони прожили в любові і злагоді п'ятдесят п'ять років. Їхнє кохання було скріплене кров'ю. Їй, фронтівій сестрі милосердя, випало воювати нарівні з чоловіком до кінця війни, вона «пораних, мов рідних, доглядала, віддаючи палку дівочу кров».

Дружина померла 1999 року. Олексій Іванович присвятив Галині Мусіївні чимало зворушливих рядків, як от:

*Колись і ти – дівча у гімнастерці –
Мене стрічала, як весна привітна,
В ясных очах, як в росянім люстерці,
Любов сердечна пролісками квітла.
І знов холодна осінь, як примара,
Обтрушує каштани за вікном.
А ти до мене – ми вродлива пара,
Торкнулася, мов горлиця крилом.
Та ми удвох... І знову зустрічаєм
Твій день, моя заступнице Галино!
Пора осіння нам здається маєм,
Дарма, що смуток інколи наплине.
Тебе я так любив, як не любив нікого,
Тому не в силі позабути до кончини.
Була для мене ти, Галинонько, від Бога,
З простими рисами вродливої дружини.
Якби вернуть тебе, моя Галино!
Ніхто мені у світі не потрібний,
Бо ти була для мене Україна,
Мій цінний скарб і затишок надійний!*

МУЗИ ПОЕТИЧНОЇ МОТИВИ :

а) «ЗАТУМАНЕНА ЮНІСТЬ ВАЖКИМИ ФРОНТАМИ...»

*На веселу я ноту хотів перейти,
І хотів заспівати про небо і квіти,
Але серце сказало, щоб вас я, брати,
Залишив у поезіях – вічно вам жити!*

На все життя у поетичний світ Олекси Максимейка увійшла Друга світова війна, яку він юнаком пройшов від кавказького Терека до Ельби. Тому на цей шлях він повертається у кожній збірці. Йому завжди «болять криваві рани друзів», які там «лишилися навек, як весна молоді».

Ветерани війни разом з поетом пригадують і свою «тричі стріляну юність – мовчазну і сувору», якій у кожній збірці присвячено десятки хвилюючих поезій.

Але в останніх збірках з'явився новий мотив у цій темі, який боляче схвилював автора. Це занепокоєння передається і читачеві: «Знову хтось докору, що пишу про війну». Поет пристрасно допитується у нового покоління:

Ну, як це можна? Хто це міг сказати?...
Як в очі він подивиться солдату,
Що по собі лишив саму лиш пам'ять?

Поет б'є на сполох від імені живих і мертвих однополчан:

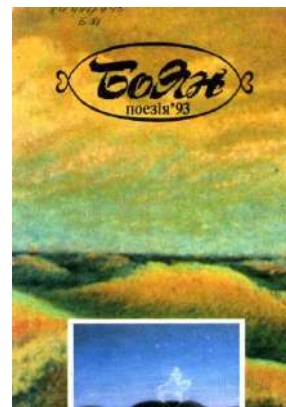
Ми скоро всі одійдем в небуття,
Історії не зупинити хід.
Але ціну одержаних звитяг
Нащадкам нашим забувать не слід.

Брати-фронтовики, ми голови схиляєм
Перед полеглими, хто з фронту не вернувся.
Блакитно-жовтий стяг звитяжно в небі сяє.
Я між солдатів був і цим тепер горджуся!

б) ВІД ЩИРОЇ ДУШІ...

Найкращими почуттями насичені вірші, присвячені землякам-снітинцям, рідному Посуллю, де століттями стоїть під горою батьківське «село Снітин – за літописом Кснятин», яке увійшло до поетичного літопису ще з часів легендарного «Слова о полку

Ігоревім»:

Снітин, Снітин... Дитинства друже!
... Люблю Снітин безмеж.

*Моя тут юність мов бадейка,
Дзвенить між сонячних пожеж.
Тому вертаюсь, як дитина,
В колыску рідного села.
Воно – моя судьба єдина
У дзюркотінні джерела.*

Оспівуючи рідний край, його чарівну природу, поет не шкодує яскравих барв, душевної теплоти й щедрості, яка так вабить читачів.

«Тихнуть грози», «Жайвір повис над ланами», «Квітує рідна сторона», «Ранок сходить на Грунь» – саме в цих і в інших віршах знайдено найвиразніші і найточніші образи, які сприймаються серцем.

Олексій Іванович, милуючись природою Лубенщини, славить і труд хліборобів, у нього образ стиглого колоса є найулюбленішим. Рядки:

*Пісенним словом, хліборобе,
Тебе вславляю нині я...*

є, ніби епіграфом, до частини поезій: «Жита заколосяться», «Паруюча земля...», «Трактори впливають», «Мигтить рілля», «Хата Довженка» та інших.

Кожний з нас посміхнеться і згадає себе, читаючи поезію «Дитинство», вона нагадає рідне село, його вишневі садки... :

*Вишині, вишині, спогадів оскома,
Мабуть, вже мені таких не їсти.
Кожне літо зву дитинство з дому
Та повік не зможу взяти в місто.*

Найтепліші слова адресував поет Матері, до якої звернуті найсердечніші і найчисленніші рядки: «Матері», «Стою перед Вами», «Поклонюсь», «Приїхав я у серпні в сорок п'ятім», «Я вернувся у Ваші обійми», з прекрасними образами «мами», «матусі».

Олексій Іванович гордився своїм козацьким родоводом, «ми справдна козацького роду, в нас нуртує свобода у жилах», був патріотом незалежної України, присвятив рідній державі не один вірш, подаємо деякі рядки з них:

*Незалежна моя Україно,
Я твій син, твого квіту пелюстка,
Мовчазна і правдива людина –
А без тебе душа, ніби пуста.
Ми запорожці – не холопи ниці,
Ми нація – а не вертлявий полоз.*

*Почуйте голос правди, українці,
Душі бентежної почуйте голос!...*

ПРИСВЯТИ ФРОНТОВИМ ПОБРАТИМАМ-ПОЛТАВЦЯМ

Олесеві Гончару

*За щире слово правоти, –
Як мудреця і як солдата,
Що пережив тяжкі фронти
І подолав у герці ката, –
Вітаю Вас, вклоняюсь Вам,
Відкривши душу нелукаву.
Ішли назустріч Ви громам,
Докори зносили й неславу.
На сполох били в темну ніч –
Гули в серцях «Собору» дзвони.
І колосились рунні гони.
Спасибі Вам... Своїм теплом
Людей Ви скільки обігріли,
У боротьбі з ядучим злом
Не шкодувавши власні сили.*

Піснею жив

(Дмитрові Луценку)

*Ти славив полтавські краї,
І села в бузковім узорі,
Де в буйних садах солов'ї
Щебечуть в пташиному хорі.
Зі школи навек полюбив
Знедолену й горду Вкраїну
Пісні, як до хмар голубів,
Пускав щедро в кожну родину.
Вони, мов святий оберіг,
Бадьорили спалахом правди,
Бо слово вкраїнське беріг,
Як мати край вікон троянди.
Пройшли ми з тобою фронти,
Найкращих утратили друзів.
Нас вихор воєнний крутив
У ворога лютій нарузі.*

ЛІТЕРАТУРА

ЗБІРКИ ПОЕЗІЙ ОЛЕКСИ МАКСИМЕЙКА

Максимейко О. Дивуюся, як вижив я... : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2005. – 239 с.

Максимейко О. Імортелі : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2004. – 255 с.

Максимейко О. Мазинівка : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2003. – 204 с.

Максимейко О. Сторінки юності : фронтовий щоденник / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2002. – 348 с. : фото.

Максимейко О. Одкровення : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2002. – 92 с.

Максимейко О. Обезсмертив : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2002. – 266 с.

Максимейко О. Сула, як пісня : лірика / О. Максимейко. – Київ : Український Центр духовної культури, 2001. – 208 с.

Максимейко О. Дивишся з фото на мене : лірика / О. Максимейко. – Київ : Просвіта, 2000. – 287 с.

Максимейко О. Оранта : лірика // О. Максимейко. – Київ : Екслібрис, 1999. – 208 с.

Максимейко О. Сповідь : поеми / О. Максимейко. – Київ : Просвіта, 1997. – 143 с.

Максимейко О. А юність на Ельбі лишилась : вірші та поема / О. Максимейко. – Київ : Екслібрис, 1997. – 192 с.

Максимейко О. Росою травневою вмитий : вірші та поеми / О. Максимейко. – Київ : Екслібрис, 1996. – 223 с.

Максимейко О. Відлуння часу : лірика / О. Максимейко. – Київ : Радянський письменник, 1981. – 102 с.

Суцвіття : вірші / В. Артамонова [і інші]. – Київ : Радянський письменник, 1965. – 191 с.

ПОЕЗІЇ, ОПУБЛІКОВАНІ В ЗБІРНИКАХ, ПЕРІОДИЦІ

Максимейко О. Осколок : вірш / О. Максимейко // Літературна Україна. – 2005. – 5 трав. – С.4.

Максимейко О. Курган скорботи : вірш / О. Максимейко // Демократична Україна. – 2002. – 19 листоп. – С. 4.

Максимейко О. «За щире слово правоти» : [вірш-присвята О. Гончару] /

О. Максимейко // Вінок пам'яті Олеся Гончара : Спогади. Хроніка. – Київ, 1997. – С. 222.

Максимейко О. Спитають онуки. Зорепаду стежками. На рокив перегоні : поезії / О. Максимейко // Боян : поезія–93 : збірник. – Київ, 1993. – С. 132–134.

Максимейко О. Мигтить рілля. А небеса – такі прозорі. Не лічи літа. Над Сулою : поезії / О. Максимейко // Поезія–85 : збірник. – Київ, 1985. – Вип. 2. – С. 99–100.

ПРО ЖИТТЯ І ТВОРЧІСТЬ ПОЕТА

Дяченко А. М. Максимейко Олексій Іванович / А. М. Дяченко // Енциклопедія Сучасної України. – Київ, 2017. – Т. 18. – С. 613.

Баклай Н. Олексій Іванович Максимейко : нарис життя і творчості / Н. Баклай // Літературні постаті Лубенщини / Н. Баклай. – Лубни, 2013. – С. 49 : фото.

Плювако В. Олекса Максимейко : [вірш] / В. Плювако. – Калинове гроно : антологія літераторів Полтавщини часу незалежності України. – Полтава, 2010. – Т. 3. – С. 243.

Пам'яті воїна Перемоги : некролог // Лубенщина. – 2010. – 24 берез. – С. 4.

Ротач П. Олекса Максимейко / П. Ротач // Полтавська Шевченкіана : спроба обласної (крайової) Шевченківської енциклопедії : у 2-х кн. / П. Ротач. – Полтава, 2009. – Кн. 2 : Л-Я. – С. 70.

Олекса Максимейко // Письменники України : біобібліогр. довідник. – Київ, 2006. – С. 247.

Дяченко А. М. Рядки, зігріті юністю; «Цінуючи у людях доброту» / А. М. Дяченко // Хвалю й сварю, кого люблю / А. М. Дяченко / – Полтава, 2006. – Т. 2. – С. 92–96; 96–99; 99–102.

Бакуменко О. Переможний автограф / О. Бакуменко // Слово Просвіти. – 2004. – Ч. 35. – С. 11.

Дяченко А. М. Якщо ти людина... : до літературних портретів полтавських поетів і прозаїків другої половини ХХ ст. / А. М. Дяченко. – Полтава, 2000. – С. 52–56.

Науково-виробниче видання

**НА КРУТОСХИЛІ ЖИТТЯ :
до 100-річчя від дня народження українського
поета-фронтовика, уродженця краю Олекси Максимейка**

Біобібліографічна пам'ятка

Упорядник: *Надія Михайлівна Требіна*

Редактор	<i>Г. С. Волкова</i>
Комп'ютерний набір	<i>Н. М. Требіна</i>
Комп'ютерна верстка	<i>О. М. Якубовський</i>
Відповідальна за випуск	<i>С. В. Сичова</i>

Підписано до друку 11.05.2021. 20 стор. Тираж 3 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олесь Гончара
36039, м. Полтава. вул. Гончара, 25а
[http:// libgonchar.org](http://libgonchar.org)
E-mail: pobugonchara@ukr.net